

forslaget." — Det ærede Medlem gif dernæst over til at omtale det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 25 til § 42 og Vædringsforslaget under Nr. 21 til § 36. Det ærede Medlem formentte, at det vilde være nødvendigt at holde paa Vædringsforslaget under Nr. 25 til § 42, da man ellers lige over for enkelte Personer, som aftjene deres Værnepligt i Hæren paa en særlig Maade, vilde komme i en falsk Stilling eller ikke kunde finde den rette Anvendelse af Straf for dem. Det ærede Medlem nævnte da særlig Underlæger og Underbyrlæger. Jeg har allerede igaar omtalt dette, og jeg kan henholde mig dertil. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at naar de Vedkommende idømmes Bestillings Fortabelse, vil Følgen deraf blive, at de blive fri for at opfylde deres Værnepligt, idet der ikke findes nogen tilsvarende menig Klasse, hvori man kan anvende dem; men jeg henholder mig til, hvad jeg igaar udtalte, at denne Ulempe anser jeg ikke for at være saa stor. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 21 til § 36 gav det ærede Medlem mig Ret i mine Udtalelser lige overfor den ærede Ordfører for Udvalget, at det var noget Mere end en Redaktionsforandring, der tilsigtedes ved dette Vædringsforslag; det var en Realitetsforandring. Det syntes ogsaa, som om det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Kinestad) indrømmede Rigtigheden af de Bemærkninger til dette Forslag, hvormed jeg var fremkommen. Han udtalte, at med den Redaktion, som Vædringsforslaget indeholder, vil Paragrafen mulig komme til at ramme enkelte Personer for haardt. Det er ikke alene dette, at man vil komme til at ramme disse Personer for haardt og uretfærdigt ved denne indskudte Bestemmelse, men navnlig det, at man derved, ved en Bestemmelse i Straffeloven, foretager Forandring i den bestaaende organisatoriske Lov, der gjør mig betænkelig ved at gaa ind paa dette Forslag. Korporaler, som ere udgaaede fra Elevskolen, have kun en Forpligtelse til at tjene i to Aar som Befalingsmand, og naar de ikke kunne tjene som Befalingsmand, blive de at behandle som Menige; dette vil man forandre ved denne Redaktion af denne Paragraf i Straffeloven. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at det dog mulig var nødvendigt at fastholde Vædringsforslaget af Hensyn til Underkorporalerne. Det er ganske vist, at naar Lovforslagets Bestemmelser blive gjældende, vil en Underkorporal, som bliver dømt til Bestillings Fortabelse — og dertil kan han dømmes efter Bestemmelsen i § 42, som siger, at Underkorporaler betragtes som Underofficerer — vil en saadan Underkorporal, som bliver dømt til Bestillings Fortabelse, naae den Jordel, hvad man vil kalde det, at kunne blive hjemsendt, medens han ellers som Underkorporal skulde være bleven liggende længere inde til Tjeneste. Ja, det er fuldkommen rigtigt; men jeg tror ikke, at man behøver at lægge nogen særlig Vægt herpaa; thi

det synes, som jeg igaar udtalte med Hensyn til Underlægerne, dog lidet troligt, at en Underkorporal, for at slippe for sin Underkorporalstjeneste, skulde begaa en Forbrydelse, som medførte Bestillings Fortabelse, og det er jo først for en grovere Forbrydelse, at denne Straf er bestemt; men skulde dette indtræffe, saa er en saadan Mand virkelig et Individ, som man maa ønske jo før jo hellere at blive af med i Hæren. — Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) tog i Dag Ordet for at berigtige en Udtalelse af mig igaar. Under Forhandlingen igaar udtalte jeg, at det ærede Medlem, efter at have citeret nogle Udtalelser af mig under Forhandlingerne om Straffeloven i tidligere Sessjoner havde sagt, at efter disse Udtalelser var han berettiget til at spørge, hvad der havde foranlediget Krigsministeren til at indtage denne nu forandrede Stilling. Det ærede Medlem oplyste, at han ikke alene ikke havde brugt dette Udtryk, men endog saa sagt lige det Modsatte, idet han havde sagt, at han var uberettiget til at spørge Ministeren derom, og det forekom mig, at det ærede Medlem i Dag lagde en særlig Vægt paa, at det skulde træde frem, at han var fast overbevist om det Ubertigtige i at stille et saadant Spørgsmaal. Jeg svarede imidlertid det ærede Medlem igaar, og jeg fastholder i Dag den samme Stilling, som jeg igaar indtog. Jeg anser det ærede Medlem som ethvert Medlem her i Thinget, fuldt berettiget til, naar Ministeren fremkommer med et Forslag eller udtaler Anskuelser, som ere afvigende fra tidligere af ham forelagte Udkast, eller som staa i Strid med tidligere af ham fremførte Udtalelser, da at spørge Ministeren om: hvad har foranlediget Ministeren til nu at indtage denne forandrede Stilling, hvoreledes er han kommet dertil? Jeg overhørte Noget af, hvad det ærede Medlem udtalte — jeg gjorde mig Umage for at følge hans Foredrag, men blev netop i det Dieblit, da han kom med den heromhandlede citerede Udtalelse, afbrudt ved en Henvendelse her til mig — men efter at det ærede Medlem havde berigtiget min feilagtige Opfattelse, havde udtalt sig om sin Ubertigtige til at stille Spørgsmaalet, gif det ærede Medlem over til at udtale sig i Anledning af de Oplysninger, som jeg havde søgt at bringe tilveie for mit personlige Vedkommende med Hensyn til Befalingsmands Anskuelser om det foreliggende Straffelovforslag. Det ærede Medlem udtalte, at han ikke skulde komme dybt ind paa, og at han ikke nærmere skulde undersøge disse Raadslagninger af tilbels privat Natur. For saa vidt det ærede Medlem ved denne Udtalelse sigtede til Raadslagninger, som jeg har gjort til Gjenstand for Omtale her som bestemmende for mig ved Affattelsen af Lovforslaget, saa tillader jeg mig at nedlægge en Indsigelse imod, at de kunne kaldes „Raadslagninger af tilbels privat Natur“;